

Dobré ráno, rodino!

Divadlo Kapota, Tábor / autor: Kateřina Pokorná

Dobré ráno, rodino! je podle programu k představení komedie o krizi středního věku. V programu najde divák citaci Karla Gustava Junga, i prof. MUDr. Michala Hrdličky, autora knihy o krizi středního věku. Vzniká tím dojem, že hra jako taková se tedy bude tomuto tématu věnovat do hloubky. Autorka hry a režisérka inscenace v jedné osobě Kateřina Pokorná však sama neskrývá, že cílovou skupinou představení jsou především ženy. A v samotném textu hry sice zazní i slova o krizi středního věku u mužů, proporčně se ovšem hraje většinou o problémech, které provázejí střední věk žen. Co se mužů týká, jsou projevy jejich krizí na jevišti sice také přítomny, ale slouží hlavně k pobavení publika. O existenci mužských krizí a jejich příčinách se tady příliš nemluví. Tím dostává celá komedie znaky povrchnosti. Do hloubky problému se zde skutečně nejde.

Cílem každé komedie je diváka pobavit a rozesmát. To se v případě tohoto představení daří. Publikum vděčně a s pobavením přijímá situace, které jsou „jako ze života“, i vtipné repliky, které autorka umí napsat, baví se jednáním postav v provedení herců. Herecký projev má velmi často blízko k parodování. Celek se žánrově blíží k něčemu, co bychom mohli nazvat parodickou taškařicí. Občas vidíme na jevišti prvky grotesky, někdy i frašky, jsou zde i vážné tragikomické okamžiky. Celku jako takovému by však prospělo žánrové ukotvení, čímž by bylo dosaženo vyšší divadelní kvality.

Ve hře se objevují i postavy nadpřirozené (bůh, anděl). Nadpřirozený svět je zobrazen s laskavou a humornou nadsázkou. V celém představení je nastavena vysoká laťka vkusu, pokud se vůbec objeví vulgarismy, jsou zcela na místě, nejsou samoučelně nadužívány a zapadají do žánru frašky.

Z programu není zřejmé, kdo je autorem scénografického návrhu k inscenaci. Scéna jako taková vypadá výtvarně velmi hezky, je jednoduchá, variabilní, je zde využito pohyblivých panelů s okny vybavenými žaluziemi. Jednoduché přestavby umožňují rychlé vytvoření různých prostředí (v rodinném bytě, na ulici před knihovnou, na tenisovém kurtu, v pomyslném nebi). V některých situacích pak je oken využito a za žaluziemi jsou odehrány situace popisující v nadsázce okamžiky ze života jednotlivých postav. Bohužel právě žaluzie, i když se s nimi pracuje, poněkud zastiňují, co se za nimi děje. Kostýmy jsou vybrány také s vkusem, odpovídají charakteru jednotlivých postav a podtrhují komediálnost celku.

Výběr hudby, pod kterým je podepsána Jana Štromská, vychází z produkce jednak televizní, jednak filmové, a hudba jako taková nijak neruší, v některých okamžicích (např. situace přerodu hlavní ženské postavy podkreslená melodií ze slavného filmu *Pretty Woman*) přispívá k divadelnosti jako takové.

Herci jsou režisérkou vedeni k projevu, ve kterém dominuje parodická nadsázka. Je to pochopitelné, hrát o tak vážném tématu jako je krize středního věku vážným způsobem, by bylo z hlediska celkového dojmu spíše ke škodě. Úspěch všech divadelníků zabývajících

se v historii divadla žánrem komedie spočíval vždy právě ve schopnosti podat vážné problémy s humornou nadsázkou. Některým hereckým výkonům by však slušela větší pečlivost v mluvním projevu a ukázněnost v pohybu.

V rozpravě k přestavení často zazněla slova o realitě, o tom, že vše je skutečně jako v životě. Kdybychom však na jevišti viděli jen realitu, bylo by zbytečné chodit do divadla. Realitu vždy divadelníci interpretují pod svým úhlem pohledu, a právě ten jejich úhel pohledu je to zajímavé, co nás do hledišť přivádí. A zde je největší rezerva inscenace i představení: o úhlu pohledu inscenátorů na fenomén krize středního věku se toho moc nedozvíme. A chopit se reálného problému jen se snahou pobavit je málo. I když zábava je vždy podmínkou dobrého divadla.

Za porotu Ladislav Vrchovský